

JENNIFER DONNELLY

Η ΑΛΛΗ ΧΙΟΝΑΤΗ

μετάφραση
Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Για τη Μάλורי Κας, την υπέροχη επιμελήτριά μου,
με ευγνωμοσύνη και θαυμασμό*

Πρόλογος

Μια φορά κι έναν καιρό, όπως λένε τα παραμύθια, μια κοπέλα μπήκε με το άλογό της στο Σκοτεινό Δάσος.

Είχε χείλη στο χρώμα των γνωμένων κερασιών, δέρμα απαλό σαν φρέσκο χιόνι, μαλλιά κατάμαυρα σαν την καρδιά της νύχτας.

Τα ψηλά πεύκα ψιθύριζαν κι αναστέναζαν, καθώς περνούσε από κάτω τους, έχοντας στο πλευρό της τον κυνηγό της βασίλισσας. Κοράκια κουρνιασμένα στα κλαδιά ανοιγόκλειναν τα λαμπερά, ολόμαυρα μάτια τους.

Κι ενώ ο ουρανός ξάνοιγε, ο κυνηγός έδειξε μια λιμνούλα ευθεία μπροστά και είπε στην κοπέλα πως έπρεπε να πεζέψουν, για να μπορέσουν τα άλογα να πιουν νερό. Εκείνη το έκανε, και πήραν να βαδίζουν πλάι πλάι. Βυθισμένη στις σκέψεις της, δεν άκουσε τον σιγανό συριγμό του στιλέτου που τραβήχτηκε από το θηκάρι. Δεν είδε τον κυνηγό να στρέφει το πρόσωπο προς την ανατολή, μήτε πρόλαβε να δει την αγωνία στα μάτια του.

Μια κοφτή ανάσα έκπληξης ξέφυγε από τα χείλη της όταν ο κυνηγός την τράβηξε πάνω του και η χερούκλα του τυλίχτηκε γύρω από τη λεπτή μέση της. Τα μάτια της, ορθάνοιχτα και γεμάτα απορία, γύρεψαν τα δικά του. Δεν φοβόταν,

όχι ακόμα. Δεν ένιωσε τίποτα σχεδόν, όταν εκείνος έμπηξε τη λεπίδα ανάμεσα στα πλευρά της· μόνο μια ανεπαίσθητη, απαλή ώθηση κι ύστερα μια αίσθηση ζεστασιάς, σαν να είχε χύσει καυτό τσάι πάνω στο φόρεμά της.

Έλεπτα, όμως, ήρθε ο πόνος, γρυλίζοντας, με ματωμένα νύχια.

Η κοπέλα έριξε πίσω το κεφάλι και ούρλιαξε. Ένα αρσενικό ελάφι πετάχτηκε από τους θάμνους. Τα κοράκια άφησαν τις κούρνιας τους, φτεροκοπώντας μανιασμένα.

Ο κυνηγός ήταν έμπειρος. Ήταν σβέλτος. Είχε ξεκοιλιάσει εκατοντάδες ελάφια. Λίγες επιδέξιες τομές με ένα στυλέτο τόσο κοφτερό που θα μπορούσε να σκίσει στα δυο ανθρώπινη τρίχα, και τα εύθραυστα πλευρά άνοιξαν, η σάρκα και οι φλέβες αποκόπηκαν.

Το κεφάλι της κοπέλας κρέμασε. Τα πόδια της λύγισαν. Ο κυνηγός την ξάπλωσε απαλά στο χώμα και γονάτισε δίπλα της.

«Συγχώρεσέ με, καλή μου πριγκίπισσα. Συγχώρεσέ με», ικέτευε. «Δεν ήταν θέλημα δικό μου τούτη η άθλια πράξη, αλλά διαταγή της βασίλισσας».

«Γιατί;» φώναξε η κοπέλα με την ύστατη ανάσα της.

Όμως ο κυνηγός, με μάτια θολά από τα δάκρυα, δεν μπόρεσε να μιλήσει. Ολοκλήρωσε το φριχτό έργο του και σηκώθηκε. Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή, η κοπέλα πήρε την απάντησή της. Επειδή το τελευταίο πράγμα που αντίκρισε, προτού σφαλίσουν τα μάτια της, ήταν η καρδιά της· μια καρδιά μικρή και τέλεια, που την κρατούσαν τα τρεμάμενα χέρια του κυνηγού.

Στο δάσος, τα πουλιά έχουν μείνει βουβά. Κανένα πλάσμα δεν σαλεύει. Ζόφος απλώνεται κάτω απ' τα δέντρα. Μια κοπέλα ξεψυχάει πάνω στο παγωμένο χώμα, με μια κατακόκκινη τρύπα να χάσκει στο μέρος όπου κάποτε βρισκόταν η καρδιά της.

«Κρεμάστε τον κυνηγό!» ουρλιάζετε. «Κάψτε την κακιά βασίλισσα!» Και ποιος θα σας αδικούσε;

Μόνο που ο πραγματικός εγκληματίας σάς διαφεύγει.

Εύκολα γίνεται αυτό. Είναι ύπουλος κι έρχεται στα μουλωχτά όποτε είστε μόνες. Κρύβεται στις σκιές και φτύνει ψιθυριστά το φαρμάκι του. Τα λόγια του σταλάζουν αργά αργά στις πιο μικρές, μύχιες γωνιές της καρδιάς σας.

Θαρρείτε πως γνωρίζετε αυτή την ιστορία, αλλά γνωρίζετε μονάχα όσα σας έχουν πει.

«Ποιος είσαι; Πώς τα ξέρεις αυτά τα πράγματα;» ρωτάτε.

Δικαιολογημένες ερωτήσεις και οι δύο.

Είμαι ο κυνηγός. Νεκρός πλέον, αλλά δεν έχει σημασία. Οι νεκροί μιλάνε. Μιλάνε με γλώσσες μπλάβες από τον χρόνο κι από τις τύψεις. Αν αφουγκραστείτε, θα μας ακούσετε.

Ίσως σκέφτεστε πως σας λέω ιστορίες. Παραμύθια. Πράγματα που δεν συνέβησαν ποτέ. Μα στο Σκοτεινό Δάσος συμβαίνουν περισσότερα απ' όσα φαντάζεστε, και μόνο ένας ανόητος θα τα ονόμαζε παραμύθια.

«Μη βγαίνετε από το μονοπάτι», λένε οι γριές κυράδες. «Μείνετε μακριά από το δάσος».

Μια μέρα, όμως, θα αναγκαστείτε κι εσείς να φτάσετε βαθιά σε σκοτεινά δάση, για να βρείτε αυτό που σας προσμένει εκεί.

Επειδή, σε περίπτωση που δεν το βρείτε εσείς, τότε το δίχως άλλο θα σας βρει εκείνο.

I

Μία μέρα νωρίτερα...

«**Α**πάνω του!» φώναξε η βασίλισσα, σπρουνίζοντας το περήφανο άτι της.

Τα λαγωνικά είχαν ξετρυπώσει το θήραμά τους. Ένας γκρίζος λύκος πετάχτηκε από την κρυψώνα του μέσα στα μαύρα βάτα και όρμησε προς την καρδιά του δάσους. Η αγέλη ξεχύθηκε στο κατόπι του αλυχτώντας, λαχταρώντας αίμα.

Τα πιο θαρραλέα μέλη της κυνηγετικής ομάδας ακολούθησαν τη βασίλισσα, καλπάζοντας στον ρυθμό της, αλλά η πριγκίπισσα, που καβαλίκευε ένα ευκίνητο, γοργοπόδαρο άλογο, την προσπέρασε σαν αστραπή. Κυνηγούσε τον λύκο με ασύλληπτη ταχύτητα, κάνοντας ελιγμούς ανάμεσα στα δέντρα, ενώ τα φουστάνια της φούσκωναν από τον αέρα. Το άλογο πήδησε πάνω από μια πέτρινη πεζούλα, ένα ρυάκι, μια συστάδα από φουντωτούς θάμνους τόσο ψηλούς, που ήταν αδύνατον να ξέρεις τι υπήρχε πίσω τους. Της έφυγε το καπέλο, και τα ολόμαυρα μαλλιά της ξετυλίχτηκαν σαν κορδέλες φτιαγμένες από νύχτα.

Η βασίλισσα δεν κατάφερε να την προφτάσει. Ούτε οι πριγκίπες, ο Χάακον και ο Ροδρίγο. Τους είδα να διασχίζουν σαν βέλη το δάσος, η βασίλισσα στα λευκά, οι ευγένειές τους φορώντας ενδυμασίες σε πλούσιες αποχρώσεις του άλικου,

του πράσινου και της ώχρας. Είδα έναν βαρόνο σκυμμένο πάνω από τον λαιμό του αλόγου του, με τα δάχτυλά του γαντζωμένα στη χαιτή του ζώου. Είχε μικρύνει την απόσταση ανάμεσα στον ίδιο και στη βασίλισσα, αλλά τη στιγμή ακριβώς που ετοιμαζόταν να την προσπεράσει, το άλογό του σκόνηται. Ο βαρόνος έχασε την ισορροπία του. Ακούστηκε μια κραυγή κι αμέσως μετά ο φριχτός ήχος οστού που έσπαγε, καθώς εκείνος έσκασε στο χώμα.

«Άφησέ τον, κυνηγέ!» φώναξε η βασίλισσα. «Όποιος κι αν πέσει, άφησέ τον!»

Ο άντρας έμεινε να κείτεται κουβαριασμένος κάτω από ένα δέντρο. Τα μάτια του ήταν σφαιριστά, το κεφάλι του ματωμένο. Πέρασα από δίπλα του με ορμή, το ίδιο και οι υπόλοιποι αναβάτες. Μόνο η πριγκίπισσα έριξε μια ματιά πίσω της.

Ακολουθούσαμε τα λαγωνικά, καθοδηγούμενοι από τα αλυχτίσματά τους, κάνοντας ελιγμούς ανάμεσα στα δέντρα κάθε φορά που τα σκυλιά άλλαζαν κατεύθυνση. Έχασα τη βασίλισσα από τα μάτια μου όταν χώθηκε σε ένα σύννεφο από ομίχλη, για να τη βρω ξανά, λίγες στιγμές αργότερα, μαζί με την αγέλη. Και με την πριγκίπισσα.

Τα λαγωνικά είχαν περικυκλώσει τον λύκο. Το ζώο ήταν τεράστιο και τρομακτικό. Είχε σκοτώσει ήδη δύο σκυλιά. Τα τσακισμένα κορμιά τους κείτονταν στο χώμα.

Εκείνος; Α, βέβαια. Ήταν κι εκείνος εκεί.

Βρισκόταν πάντα σε μικρή απόσταση. Παρακολουθούσε. Περίμενε.

Τον άκουσα στο σιγανό γρύλισμα του λύκου. Τον ένιωσα στη νευρικήτητα των αλόγων που χτυπούσαν τις οπλές τους στο χώμα. Τον είδα στα μάτια της πριγκίπισσας, να αναδύεται από τα βάθη τους, σαν πτώμα που επέπλεε σε ποτάμι.

Κι ύστερα, χωρίς προειδοποίηση, ο λύκος χίμηξε στα άλογα με γυμνωμένα δόντια. Το άλογο της πριγκίπισσας χλιμίντρισε και σηκώθηκε στα δύο πόδια, αλλά εκείνη κρατήθηκε στη θέση της. Το άλογο της βασίλισσας πετάρισε τα ρουθούνια και κατέβασε τα αφτιά, αλλά δεν κουνήθηκε καθώς η βασίλισσα πηδούσε από τη σέλα.

Την είδα να κάνει τον γύρο της αγέλης και να φωνάζει στα σκυλιά, παρακινώντας τα να επιτεθούν. Υπάκουσαν, γαβγίζοντας με στόματα γεμάτα σάλια και δαγκώνοντας τα μεριά της λείας τους. Ο λύκος επιτέθηκε, αλλά ήταν ένας κι εκείνα πολλά. Τα λαγωνικά το ήξεραν, κι αυτό τα έκανε πιο τολμηρά. Όλα εκτός από ένα, μικρόσωμο και αδύνατο, που είχε μείνει μακριά από την αγέλη.

Η βασίλισσα το είδε και τα μάτια της σκοτεινίασαν. «Αγωνίσου, δειλέ!» ούρλιαξε.

Το λαγωνικό έχωσε την ουρά στα σκέλια και οπισθοχώρησε. Έξαλλη, η βασίλισσα άρπαξε το μαστίγιο από τα χέρια ενός υπλοκόμου και ρίχτηκε καταπάνω στο σκυλί.

«Μεγαλειοτάτη! Ο λύκος ξεφεύγει!»

Ήταν ο πρίγκιπας Χάακον, που μόλις είχε πλησιάσει. Η βασίλισσα πέταξε το μαστίγιο κι έτρεξε στο άλογό της. Αλλά μέχρι να προλάβει να ανέβει στη σέλα, τα λαγωνικά –μαζί με την πριγκίπισσα– είχαν ήδη χαθεί, συνεχίζοντας την καταδίωξη.

Για τρία περίπου ατέλειωτα κι επικίνδυνα χιλιόμετρα, η πριγκίπισσα κινήγησε τον λύκο, μέχρι που μια χαράδρα τούς έκοψε τον δρόμο. Η πριγκίπισσα ακινητοποίησε το άλογό της σε μικρή απόσταση από το χείλος, αλλά ο λύκος συνέχισε να τρέχει κατά κει. Όταν αντίκρισε την απόκρημνη χαράδρα, δοκίμασε να κάνει πίσω, αλλά τα λαγωνικά είχαν πλησιάσει

από τα αριστερά. Μια συστάδα μαύρων βάτων, με ύψος πάνω από δύο ανθρώπων, ξεκινούσε από τις παρυφές του δάσους και κατέληγε στο χείλος της χαράδρας, δημιουργώντας ένα τείχος δεξιά του λύκου. Πανικόβλητο, το ζώο άρχισε να τρέχει πέρα δώθε, σφίγγοντας το κορμί του για να πηδήσει πάνω απ' το χάσμα. Όταν ένωσε πως κάθε προσπάθεια ήταν μάταιη, έκανε μεταβολή με καμπουριαστούς ώμους και χαμηλωμένο κεφάλι κι ετοιμάστηκε για την τελευταία μάχη του.

Η πριγκίπισσα είχε πλησιάσει. Έβλεπε τώρα τον λευκό σβέρκο του ζώου, την κομμένη άκρη του ενός αφτιού. Ο λύκος την κοίταξε, και η πριγκίπισσα διέκρινε τον φόβο στα ασημένια μάτια του. Αστραπιαία ξεκαβαλίκηψε και όρμησε προς τα φρενιασμένα λαγωνικά. Φωνάζοντας, χτυπώντας με δύναμη τα πόδια της στο χώμα, κατάφερε να τα απομακρύνει και να δημιουργήσει ένα άνοιγμα για τον λύκο.

«Άντε! Φύγε από δω!» του φώναξε.

Ο λύκος εντόπισε ένα μικρό κενό στη βάση των μαύρων βάτων. Τα αγκάθια ήταν κυρτά και αδυσώπητα, χάραζαν αυλακιές στο ρύγχος του απελπισμένου ζώου κι έγδερναν τα αφτιά του, μα κατάφερε να συρθεί κάτω από τα πυκνά κλαδιά και να εξαφανιστεί. Τα λαγωνικά όρμησαν ξοπίσω του, αλλά οι μουσούδες τους ήταν τρυφερές, το δέρμα τους λεπτό, δεν μπορούσαν να περάσουν.

Η πριγκίπισσα πίστευε πως ήταν μονάχη. Νόμιζε πως κανείς δεν είχε δει τι συνέβη. Εγώ το είδα, όμως. Την είχα προφτάσει, αλλά είχα μείνει κρυμμένος. Κινηγούσα πολλά θηράματα για χάρη της βασίλισσας, και δεν ήταν όλα τους λύκοι.

Είδα την πριγκίπισσα να γέρνει το κεφάλι στον ιδρωμένο λαιμό του αλόγου της. Είδα μια βαθιά κούραση να

κατακάθεται στους ώμους της σαν μανδύας. Την είδα να φέρνει το χέρι στο στήθος, σάμπως για να γλυκάνει έναν δυνατό πόνο κάτω από τα πλευρά της.

Πόσο της κόστισε αυτή η κοροϊδία! Πόσο θα κόστιζε σε όλους μας!

Ήχος οπλών από μακριά. Φωνές που αντιλαλούσαν. Ύσπου να εμφανιστεί η βασίλισσα, μαζί με τον Χάακον και μερικούς άλλους, η πλάτη της πριγκίπισσας είχε ισιώσει ξανά, η κούρασή της είχε εξαφανιστεί.

«Φοβάμαι πως η διασκέδαση έλαβε τέλος, μητέρα», είπε η πριγκίπισσα στη μητριά της με προσποιητή θλίψη κι έδειξε με ένα νεύμα τη χαράδρα. «Ο λύκος διάλεξε έναν πιο γρήγορο θάνατο».

Η βασίλισσα προχώρησε καβάλα προς τη χαράδρα και κοίταξε πάνω απ' το χείλος συνοφρυωμένη. «Τι κρίμα», είπε, «να χάσουμε έτσι το θήραμά μας».

Το βλέμμα της στάθηκε πρώτα στα λαγωνικά, ύστερα στα μαύρα βάτα. Τα μάτια της σκλήρυναν. Η πριγκίπισσα ανέβαινε εκείνη τη στιγμή στη σέλα της και δεν είδε αυτό που είχε τραβήξει την προσοχή της βασίλισσας, αλλά εγώ το είδα. Μια τούφα από τρίχωμα ήταν πιασμένη στα αγκάθια. Γκρίζο τρίχωμα. Λύκου τρίχωμα.

Η ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια της βασίλισσας βάθυνε κι άλλο. «Σάλπισε για τον γυρισμό, κυνηγέ!» διέταξε.

Φύσηξα την τρομπέτα μου, και τα λαγωνικά ξεκίνησαν, συνεχίζοντας να οσμίζονται το χώμα. Το μικρό, εκείνο που ήταν φοβισμένο, ακολουθούσε την αγέλη τελευταίο, με την ουρά ακόμα στα σκέλια. Ξοπίσω οι καρβαλάρηδες, κουβενιάζοντας και γελώντας.

Κι ενώ ο ήχος των οπλών έσβηνε σιγά σιγά, ένας άλλος,

Ξερός ήχος, κάτι σαν θρόισμα, κάτι σαν φουρφούρισμα μεταξωτού μεσοφοριού, ακούστηκε στο ξέφωτο. Ανασήκωσα τα μάτια και είδα ένα κοράκι, γαλαζόμαυρο και πονηρό, να βουτάει από το ψηλό κλαδί όπου είχε κουρνιάσει.

Το πουλί έκρωξε διαπεραστικά και πέταξε προς το Σκοτεινό Δάσος.

Ακόμα ακούω εκείνο το κρώξιμο, να αντιλαλεί στους αιώνες των αιώνων.

Έμοιαζε με προειδοποίηση.

Έμοιαζε με προαναγγελία θανάτου.

Πάνω απ' όλα, έμοιαζε με γέλιο.